

INTERVIEW LAURA (28) HEEFT NOG MAAR KORT TE LEVEN EN STOPT MET CHEMOTHERAPIE

‘Opeens voelde ik heel sterk: het is genoeg’

Laura Hoogendoorn (28) heeft ongeneeslijke kanker en is gestopt met chemotherapie. Artsen geven haar nog drie, hooguit zes maanden. „Ik dacht altijd: hoe weet je nu wanneer het genoeg is? De artsen geven je de hele tijd adviezen, maar jij moet altijd de keuze maken. En nu voelde ik opeens heel sterk: het is genoeg.”

Elise Spetter

Dit is een dag waarvan ik niet wist of die nog komen zou. Waarvan ik nachten heb gedroomd met jou. Een dag waarvan de tijd niet bij te houden is. Een dag die mij verlicht, wat heb ik dit gemist.

Laura zit aan het raam en kijkt uit op een boom, vol in bloei, die net boven hun Rotterdamse appartement op twee hoog rijkt. Ze zegt het refrein op van het nummer *De Dag* dat ze zelf heeft geschreven en gecomponeerd.

Dat geeft voor haar goed weer hoe ze zich voelt. Verdriet en pijn zijn er, als zware, donkere wolken die haar soms naar beneden trekken, maar de pure en mooie momenten blijven haar verlichten.

Laura is 28 jaar en heeft ongeneeslijke kanker. In november wordt ze 29, maar haar verjaardag haalt ze waarschijnlijk niet meer. De artsen geven haar nog drie, hooguit zes maanden.

Wat haar op dit moment verlichting geeft, is onder andere dit interview, zegt ze. „Dat we samen kunnen praten over het leven.” Maar het is ook die grote, groene boom voor het raam. „Ik geniet van deze boom. Ik vind hem echt heel mooi.”

Dan breekt de lucht voor een paar seconden open. Een lichte gloed komt over de groene bladeren. Even lijkt de wereld stil te staan, in het moment dat er alleen dan is, waarin Laura nog steeds ongeneeslijk ziek is, maar geniet. „Op zulke momenten is mijn hart vervuld.”

De nachtmerrie begint voor Laura als ze 24 is. Na een operatie om een cyste weg te halen in haar eierstokken vertelt een

arts – via de telefoon terwijl Laura op haar werk is – dat er in het onderzochte weefsel ook kanker is gevonden. Na meer onderzoek blijkt de kanker niet alleen in de cysten te zitten, maar door haar hele buik.

Laura heeft een zeldzame vorm van darmkanker. De keuze is: óf een hele zware operatie ondergaan óf er niet meer zijn binnen een halfjaar. Ze kiest voor de operatie, de zogeheten HIPEC-operatie, waarbij alle organen in je buik worden verwijderd waar kanker op zit. De kanker is dusdanig moeilijk te behandelen dat zo’n zware behandeling het enige is wat nog mogelijk is.

De fysieke en mentale klap van de operatie is enorm. Laura

Het idee dat ik nooit meer wakker hoeft te worden met zoveel pijn en zo’n vermoeid lichaam is ook iets waar ik naar uitkijk

– Laura Hoogendoorn

noemt de operatie het „allerheftigste wat ze in haar leven meemaakt”. Ze moet maanden revalideren en onder andere opnieuw leren eten en lopen.

Het geeft wel het gewenste resultaat, want Laura is anderhalf jaar lang schoon. Tot ze in maart 2024 een bobbel voelt in haar buik. De kanker blijkt terug. „Ik zie mijn arts nog aan komen lopen, met zulke gespannen schouders. Ik zag haar en wist meteen: dit gaat geen goede uitslag zijn.”

Ze wil er nog niet aan, dat ze niet meer beter wordt. „Ik kan niet meer genezen, zeg je? Maar ik ben 26, hoe kan dat nou? Het kan niet dat ik dit niet ga overleven, zei ik.”

Een halfjaar voordat ze de kankerdiagnose krijgt, leert Laura haar man Marnix kennen, op het festival Happy Feelings in Scheveningen. Ze zijn op slag verliefd, al heeft ze het pas een aantal weken later echt door. „Na een aantal dates zei ik tegen vriendinnen: ik ben gewoon harstikke verliefd op deze jongen!”

Trouwen

Haar ziekte schrikt Marnix niet af. „We kenden elkaar nog maar heel kort, maar we waren al zo goed met elkaar”, zegt ze. „We konden zo lachen samen, ook toen ik zoveel pijn had na de operatie. Iets kleins misschien, maar zo mooi – en daardoor groot.”

In oktober 2024 geven ze elkaar het ja-woord, omringd door familie en vrienden. Ze gaan op reis, naar Mexico en Zuid-Afrika. Tussen het reizen door, moet Laura naar het ziekenhuis, voor chemotherapie.

Ze kijkt er met enige verbazing op terug. „Ik was doodziek, maar vond toch de kracht om al die dingen te doen. Dat vind ik nog steeds bijzonder. 2024-2025 was daarom het mooiste en leukste jaar van mijn leven.”

Ze huilt als ze eraan denkt dat hij straks alleen door moet. „Dat ik er straks op de moeilijke momenten in zijn leven niet voor hem kan zijn, vind ik heel moeilijk en verdrietig.”

Dat haar eigen leven eindigt, heeft twee kanten, zegt ze. „Het idee dat ik nooit meer wakker hoeft te worden met zoveel pijn en zo’n vermoeid lichaam is

▲ Laura Hoogendoorn wordt in november 29, maar haar verjaardag haalt ze mogelijk niet meer. FOTO MARCO DE SWART

ook iets waar ik naar uitkijk. Wat voelt als een bevrijding. Tegelijk treur ik dat ik niet oud word.”

Maar volgens Laura voelt alles ondergeschikt aan hoe het voor hem zal zijn. Ze praten en huilen erover. Soms is inbeelden hoe het straks zal zijn zó pijnlijk dat ze er niet te diep op ingaan. Het doet te veel zeer.

„Als ik op een terras zit, schiet weleens door me hoofd: ‘Straks zit ik hier niet meer naast jou.’ Maar dan probeer ik tegen mezelf te zeggen: maar nu wel. Nu zijn we wel samen. En is elke dag die er nog is, heel fijn.”

Houvast

Ze hapert even met haar stem, slikt de brok weg in haar keel. „Ik weet natuurlijk niet waar ik straks ben. Of hoe dat werkt. Maar ik ga hem óók heel erg missen.”

Stichting Levensportret heeft Laura's verhaal vastgelegd in een videoportret. Voor Marnix en haar andere dierbaren is dat

Dat ik er straks op de moeilijke momenten in zijn leven niet voor hem kan zijn, vind ik heel moeilijk en verdrietig

– Laura Hoogendoorn

een fijne houvast. „Het is voor hem een herinnering aan hoe ik naar het leven kijk. Dat is iets om te koesteren.”

Als er begin 2026 een ernstige complicatie optreedt als gevolg van de kankergroei en alle behandelingen, besluit ze te stoppen met de behandeling. Liever drie maanden korter leven met enige kwaliteit dan een halfjaar langer, doodziek.

„Ik dacht altijd: hoe weet je nu wanneer het genoeg is? Niemand heeft daar een antwoord op. De artsen geven je de hele tijd adviezen, maar jij moet altijd de keuze maken. En nu voelde ik opeens heel sterk: het is genoeg.”

Een makkelijke keuze is het niet. „Ik was heel erg bang dat mijn omgeving het niet zou begrijpen. Dat mensen zouden denken: nou ja, je kunt toch nog wel even doorzetten. Ik was daar best bang voor dat ik soms twijfelde of ik niet toch door moest gaan. Maar ik wilde écht niet meer. Ik schreeuwde het uit, huilend.”

Ze vindt het spannend om het nieuws met haar 23.000 vol-

gers op Instagram te delen, waar ze post over haar leven met ongeneeslijke kanker. „Je hoort gewoon niet veel dat mensen zelf stoppen met de behandeling. Vaak is het de arts die mensen uitbehandelt.”

Tegen haar verwachting in ontvangt ze duizenden reacties, onder andere van mensen die zelf zeggen te twijfelen. Ze vertellen haar dat ze de keuze moedig vinden, maar ook dat ze Laura een voorbeeld vinden in dat je niet altijd tot het gaatje hóeft te gaan.

De keuze typeert Laura. Iemand die dicht bij haar hart leeft en keuzes maakt die – voor haar – goed voelen. Vanuit haar gevoel maakt ze ook andere keuzes. Zo zingt ze al haar hele leven, maar sinds ze ziek is, begint ze met het schrijven van haar eigen nummers.

„Soms is het heel moeilijk om aan mensen uit te leggen hoe ziek zijn is, maar met mijn muziek kan ik mensen daarin meenemen. Hoe dingen zijn geweest, maar vooral: hoe ze hebben gevoeld. Muziek voel je.”

Op de ochtend van het interview maakt ze een wandeling in de buurt van haar huis in Rotterdam-Noord. Ze geniet van de bloemen, de bladeren en de geuren om haar heen. „Ik kan er soms een beetje emotioneel van worden hoe mooi het is en hoe blij ik dan ben om buiten te zijn.”

In het nu zijn, de kleine dingen waarderen, aanvaarden wat is en weten dat niets mooier is dan liefde en verbondenheid: dat is wat ongeneeslijk ziek zijn en leven met beperkte tijd haar leert en geeft. „Eigenlijk gaat het in het leven alleen maar om van wie hou je en wie houden van jou en hoe kan je dat aan elkaar laten blijken en merken.”

Blaadjes

Zitten bij het raam en kijken naar de boom buiten is wat ze graag doet. Soms ziet ze een duif tussen de takken. Dan denkt ze: ach, zo mooi. Ze schrijft een verhaal over de boom buiten haar raam.

Over hoe we eigenlijk allemaal een soort blaadjes zijn aan zo'n boom. En op het moment dat een boom zijn blaadje verliest, bloeit die het jaar erna weer. Soms groeit er een nieuw blaadje, maar soms leeft het oude blaadje voort in de andere blaadjes.

Laura: „Dan denk ik: dat is zo'n voorbeeld van het leven.”

■ Op 12 juni geeft Laura een huiskamerconcert in Rotterdam. Ze staat ook op Spotify, onder haar eigen naam.

ACHTER DE SCHERMEN

De hoofdredactie van het AD beschrijft in deze rubriek waar de redactie mee bezig is. Deze week **Rennie Rijpma** (hoofdredacteur AD) over haar steun en toeverlaat op de redactie.

▲ Jantine van den Hoven. PRIVÉFOTO

Wie het kleine niet eert, is het grote niet weerd

Mijn werkzame leven is er deze week met sprongen op vooruit gegaan. Dat komt omdat ik een rechterhand erbij heb gekregen. Maandag 1 juni was met recht een feestdag: de dag waarop redactiemanager Jantine van den Hoven bij het AD begon.

Het mooie van een baan als hoofdredacteur is dat je over van alles gaat: over de hele redactie en over alle journalistieke producties. Dat betekent dat mensen voor van alles en nog wat bij jou aankloppen: als het te warm is op de redactie (al is mijn kennis van airco's beperkt), als de tv's het niet doen (heb ik me redelijk in bekwaamd), over journalistieke keuzes (kun je me voor wakker maken) en over hoe we willen omgaan met kunstmatige intelligentie in de journalistiek (een continu denkproces).

Mijn valkuil: ik doe graag alles. Voor je het weet ben je de hele dag bezig met zand en kiezels en niet met de stenen. Dat filmpje kent u misschien: er moeten stenen, kiezels en zand in een vaas. Wie begint met het zand krijgt de kiezels er nog wel bij, maar de stenen passen niet. Oftewel: begin je met de stenen – de grote dingen – dan laten de lege ruimtes zich makkelijk vullen met de kiezels en past het zand er nog bij. De les: begin met grote, belangrijke zaken, dan blijft er altijd tijd over voor kleinere klussen.

Indebuurt

Nu heb ik Jantine om mezelf ervoor te behoeven dat ik me verlies in belangrijke kleine klussen en aan de grote niet meer toekom. Jantine is daarvoor perfect. Ze werkte tien jaar lang voor *indebuurt*, de laatste jaren als hoofdredacteur.

U kent *indebuurt* wellicht van de leuke berichten over uw stad: nieuwe restaurants, plekken waar het WK voetbal is te zien, binnenkijken bij iemand thuis of weekendtips. Precies waar je blij van wordt, tussen al het nieuws dat geregeld minder vrolijk makend is. Voor een krant en een site is het de mix van verhalen die het geheel aantrekkelijk maakt. Jantine en haar collega's hebben een scherp oog voor de opkikkertjes.

Omdat het AD en *indebuurt* samenwerken, vindt u de *indebuurt*-berichten op de gemeentesecties van Rotterdam, Utrecht,

Als iemand met zoveel organisatietalent je rechterhand wordt, ben je een heel gelukkige hoofdredacteur

Den Haag, Delft, Gouda, Schiedam, Vlaardingen, Woerden of Zoetermeer en steden elders in het land. Maar u kunt ook kijken op de site van *indebuurt.nl* of de app downloaden.

Jantine leidde het team gevormd door de redacteuren van 34 steden. Als iemand met zoveel organisatietalent je rechterhand wordt, ben je een heel gelukkige hoofdredacteur. Eindelijk tijd om stenen in de vaas te doen, maar toch even de weekendtips checken op *indebuurt*.

